

Arrest

nr. 155 450 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 28 april 2015.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. RIFFI, die loco advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2015 wordt in hoofde van verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Dit besluit, dat verzoeker op 8 mei 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Tsjechië;

Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van de Europese Unie;

Overwegende dat de ouders van betrokkene zich vluchteling verklaarden op 14 juli 1999 en dat hun aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van 2 april 2001 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hen betekend per post;

Overwegende dat de ouders van betrokkene zich voor de tweede maal vluchteling verklaarden op 11 september 2001 en dat hun aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 7 november 2001, beslissing hen betekend per post;

Overwegende dat de vader van betrokkene zich voor de derde maal vluchteling verklaarde op 14 februari 2005 en dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 december 2005, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene de wettelijke voorwaarden gesteld aan zijn verblijf niet heeft nageleefd; dat hij op 21 januari 2011 werd afgevoerd van ambtswege;

Overwegende dat betrokkene op 25 mei 2007 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat hij op 18 juni 2008 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van tijdelijke duur, jaarlijks verlengd tot 25 juni 2010;

Overwegende dat hij zich op 23 augustus 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 4 oktober 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 31 mei 2010 en 1 december 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal (12 feiten); aan poging tot diefstal; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen, feiten waan/oor hij op 17 juni 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat hij zich tussen 14 december 2009 en 5 januari 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging; aan diefstal (5 feiten); aan poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 27 juni 2011- werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 23 september 2009 en 17 juni 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, tegen een inspecteur van de politie, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal (7 feiten), feiten waarvoor hij op 8 november 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 4 juni 2012 schuldig heeft gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 11 september 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 17 juni 2011 en 9 juli 2012 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal; aan een aanval met geweld of bedreigingen tegen een inspecteur van de politie; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft of voor een ander het gebruik van verdovende middelen gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aanzet, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 26- september 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat hij zich op 24 juni 2012 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal (2 feiten), feiten waarvoor hij op 13 november 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 1 februari 2015 stelt dat "uit de activiteiten waarvoor [M. B.] veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd; dat hij op korte tijd achtmaal werd veroordeeld wegens hoofdzakelijk diefstallen en heeft duidelijk weinig respect voor andermans eigendommen; dat hij bovendien geen lering trok uit eerdere veroordelingen; dat betrokkene dan thans ook nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid; dat de zwaarte van de optelsom van de uitgesproken gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat bij het nemen van «en besluit tot uitzetting rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan (art. 20, 4^olid, Vreemdelingenwet); dat betrokkene de Tsjechische nationaliteit heeft; dat zijn vader en moeder geen recht op verblijf hebben in België; dat ze niet op bezoek komen in de gevangenis; dat zijn moeder op 13 januari 2014 nog gerepatriëerd werd naar Tsjechië; dat zijn jongere broer tijdelijk verblijf heeft in België en verblijft in een internaat in Lennik; dat hij niet op bezoek komt in de gevangenis; dat betrokkene er niet in geslaagd is in België een stabiel leven op te bouwen; dat van enig gezinsleven in België geen sprake is; dat niets de terugkeer van betrokkene naar Tsjechië lijkt in de weg te staan";

Overwegende dat hij nog steeds familie heeft in Tsjechië;

Overwegende dat zijn broer, [M. D.], legaal in het Rijk verblijft en niet op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat ten gevolge van de lange duur van zijn verblijf, kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij de plicht heeft haar burgers te beschermen tegen betrokkene die er niet voor terugdeinst om uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen aan te tasten; dat het nochtans van fundamenteel belang is dat de burgers respect betonen voor ieders integriteit;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- [M. B.], geboren te [...] op [...], wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit is het bestreden besluit.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

"1. De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

2. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

3. In de bestreden beslissing van verweerster wordt geen rekening gehouden met de medische toestand van verzoeker dewelke ernstige medische problemen heeft.

In de bestreden beslissing wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker vanaf zijn 8ste niet meer in Tsjechië woont en dat verzoeker, in strijd tot wat verweerster voorhoudt, geen familie in Tsjechië heeft los van het feit dat verzoeker helemaal geen contact meer heeft met zijn familie en bijgevolg, los van het feit dat hij zijn (oorspronkelijke) moedertaal maar beperkt beheerst, dus niet kan terugvallen op familie in Tsjechië.

4. Het gegeven dat met deze elementen geen rekening werd gehouden maakt dan ook dat de beslissing van verweerster niet draagkrachtig en deugdelijk is. [...]"

2.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van het bestreden besluit op eenvoudige wijze in dit besluit kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft dit bestreden besluit aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden besluit ten grondslag liggen en aangeeft dat niet alle relevante elementen in ogenschouw werden genomen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt allereerst dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn medische toestand. Hij stelt ernstige medische problemen te hebben.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkel medisch attest voegt ter staving van het door hem gestelde. Ook het administratief dossier bevat geen medisch attest waaruit enige actuele, concrete gezondheidsproblematiek blijkt. Ten overvloede, voor zover alsnog zou moeten worden aangenomen

dat verzoeker enig medisch probleem heeft – hetgeen evenwel niet blijkt –, blijkt ook geenszins dat aldus afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling in het bestreden besluit dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving, waarbij met name wordt gewezen op het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van verzoeker. Evenmin blijkt in deze situatie dat verzoeker enig medisch probleem heeft dat een verdere aanwezigheid in België zou noodzaken of zich op enigerlei wijze kan verzetten tegen het bestreden besluit. Verzoeker geeft zo ook niet aan thans enige behandeling te volgen of te behoeven, laat staan dat deze dan niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst, dat toch ook een lidstaat van de Europese Unie is. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met enig medisch probleem in hoofde van verzoeker.

Daarnaast stelt verzoeker dat evenmin rekening werd gehouden met het feit dat hij sinds zijn achtste niet meer in Tsjechië woont en dat, in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, hij *“geen familie in Tsjechië heeft los van het feit dat verzoeker helemaal geen contact meer heeft met zijn familie en bijgevolg, los van het feit dat hij zijn (oorspronkelijke) moedertaal maar beperkt beheerst, dus niet kan terugvallen op familie in Tsjechië”*.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat het door verzoeker gestelde dat hij sinds zijn achtste niet meer in Tsjechië heeft gewoond, niet strookt met de gegevens zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Daaruit blijkt zo dat verzoeker in de periode van 24 september 2002 tot 13 februari 2005 wel degelijk is teruggekeerd naar Tsjechië. Door te wijzen op het gegeven dat zijn ouders zich een eerste maal vluchteling verklaarden op 14 juli 1999, blijkt verder minstens impliciet ook reeds dat verweerder rekening hield met het gegeven dat verzoeker voor het eerste sinds deze datum in het Rijk aanwezig was. Voor het overige blijkt uit het bestreden besluit op duidelijke wijze dat volgens verweerder verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving; dat niet blijkt dat hij zich op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België kan beroepen; dat wel kan worden aangenomen dat de bestreden maatregel een inmenging uitmaakt in zijn privéleven doch deze gerechtvaardigd is gelet op de bedreiging die hij wordt geacht te vormen voor de openbare orde; dat hij nog steeds familie heeft in Tsjechië; en dat ook de commissie van advies voor vreemdelingen gunstig adviseerde wat de uitzetting betreft. Verzoeker stelt dat er ten onrechte vanuit wordt gegaan dat hij nog steeds familie heeft in Tsjechië. Hij beperkt zich in dit verband evenwel tot een loutere bewering dat dit niet langer het geval zou zijn, zonder in dit verband enig begin van bewijs of enige concrete, aannemelijke uiteenzetting te verstrekken, te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk nog broers en/of zussen van zijn ouders in Tsjechië verblijven. Zelfs indien verzoeker geen contact meer heeft met zijn familieleden in Tsjechië blijkt niet dat hij dan niet opnieuw contact met hen kan opnemen of dat hij niet kan terugvallen op deze familieleden. Evenmin blijkt dat verzoeker – die intussen 24 jaar oud is – in Tsjechië niet in zijn eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien en zijn leven aldaar niet opnieuw zal kunnen uitbouwen. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de ouders van verzoeker evenmin verblijfsgerechtigd zijn in België, waardoor kan worden aangenomen dat zij indien gewenst verzoeker kunnen vergezellen naar het land van herkomst. In zoverre verzoeker in dit verband verder nog stelt dat hij zijn moedertaal maar beperkt beheerst, stelt de Raad vast dat verzoeker zich andermaal beperkt tot een bewering. Zoals reeds werd aangehaald, verbleef verzoeker niet enkel tot zijn achtste levensjaar in Tsjechië, doch ook tussen zijn tiende en dertiende levensjaar. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een zekere kennis heeft van zijn moedertaal, die hem in staat kan stellen opnieuw zijn leven in dat land op te bouwen. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker ook op dit punt niet aannemelijk dat verweerder met enig concreet gegeven ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van het bestreden besluit. Enig kennelijk onredelijk handelen wordt evenmin aangetoond.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat het bestreden besluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op concrete feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

• Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht

• Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten

2. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

3. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

4. Verzoeker heeft ernstige medische problemen (psychoses) waardoor het inwinnen van informatie omtrent de (geestelijke) toestand van verzoeker (zoals bijvoorbeeld contact nemen met de gevangenis van Merksplas alwaar verzoeker verblijft) te koppelen is aan de zorgvuldigheidsplicht die op verweerder steunt.

5. Verzoeker wenst er tevens op te wijzen dat verweerder – bij haar beoordeling en besluitvorming – voorafgaand zich had moeten vergewissen van de medische toestand van verzoeker te meer gezien verzoeker reeds maanden in psychoses zit.

Verweerder had dan ook – in het kader van de zorgvuldigheidsplicht – zich moeten laten informeren omtrent de medische toestand van de verzoeker in de gevangenis dan wel een arts dienen aan te stellen om de medische toestand van verzoeker te controleren en hieromtrent verweerder te informeren. [...]”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker wijst er andermaal op dat hij medische problemen heeft. Hij stelt ernstige psychische problemen te kennen en dat hij *“reeds maanden in psychoses zit”*.

Zoals reeds werd vastgesteld, voegt verzoeker evenwel geen enkel medisch attest ter staving van het door hem gestelde. Ook het administratief dossier bevat geen medisch attest waaruit enig actueel, concreet gezondheidsprobleem blijkt. De commissie van advies voor vreemdelingen, die verzoeker voorafgaandelijk hoorde betreffende een mogelijke uitzetting, maakte daarnaast evenmin melding van medische problemen in hoofde van verzoeker die zich kunnen verzetten tegen een uitzetting. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met zijn medische problemen of dat hij ten onrechte deze niet verder zou hebben onderzocht, hetzij door zich hierover te informeren bij de gevangenis hetzij door een arts aan te stellen om dit nader te onderzoeken.

De Raad herhaalt verder ook, ten overvloede, dat voor zover alsnog moet blijken dat verzoeker enig medisch probleem heeft – hetgeen evenwel niet wordt aangetoond – ook geenszins blijkt dat aldus afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling in het bestreden besluit dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving. Evenmin blijkt in deze situatie dat verzoeker enig medisch probleem heeft dat een verdere aanwezigheid in België zou noodzaken of zich op enigerlei wijze kan verzetten tegen het bestreden besluit. Verzoeker geeft zo ook niet aan thans enige behandeling te volgen of te behoeven, laat staan dat deze dan niet mogelijk zou zijn in zijn land van herkomst.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat hij, in het kader van de procedure tot uitzetting, voorafgaandelijk werd gehoord door de commissie van advies voor vreemdelingen.

In zoverre verzoeker in dit verband andermaal wijst op het feit dat hij medische problemen heeft, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat hij tijdens zijn gehoor door de commissie van advies voor vreemdelingen melding heeft gemaakt van (noemenswaardige) medische problemen. Hij geeft dit als dusdanig ook niet aan. De Raad herhaalt verder andermaal dat verzoeker in het kader van huidig beroep nalaat ook maar het minste begin van bewijs voor te leggen van medische problemen in zijn hoofd, laat staan dat deze zijn aanwezigheid in België zouden vereisen of er zich tegen kunnen verzetten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Aldus blijkt ook niet dat verzoeker een belang heeft bij huidig middel.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

- “1. In het kader van het derde middel – als opgenomen in zijn verzoekschrift – verwijst verzoeker naar een schending van het art. 8 EVRM en de schending van het evenredigheidsbeginsel.*
- 2. Verzoeker heeft in het kader van zijn feitelijke uiteenzetting reeds geschetst dat hij sinds zijn 8ste levensjaar in België onafgebroken verblijft nadat zijn ouders met hun gezin Tsjechië verlieten om in België asiel aan te vragen.*
- 3. Verzoeker heeft dan ook geen enkele band meer met Tsjechië waarbij verzoeker erop wijst dat hij, voor zover hij weet, geen familie meer in Tsjechië heeft en dat hij (minstens) geen contact meer heeft met zijn thuisland waardoor hij, ingeval van een terugkeer, er helemaal alleen zou gaan voorstaan en geen enkele hulp kan verwachten.*
- 4. Verzoeker is dan ook van oordeel – gezien de lange duur van zijn verblijf alsook gezien het feit dat verzoeker als minderjarige naar België kwam alsook dat verzoeker ernstige psychische problemen heeft – dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM alsook van het evenredigheidsbeginsel [...]”.*

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker betwist op zich het gestelde in het bestreden besluit niet dat niet blijkt dat hij in België een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van deze verdragsbepaling. Dit standpunt wordt ook ingenomen door de commissie van advies voor vreemdelingen.

Huidig middel wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van het gestelde door verweerder dat weliswaar kan worden aanvaard dat verzoeker een privéleven heeft opgebouwd tijdens zijn jaren van verblijf in België waarop het bestreden besluit een inmenging vormt, doch deze inmenging is gerechtvaardigd door het actueel, ernstig en reëel gevaar dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht te vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit is voorzien in de wet en duidelijk is genomen ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafrechtelijke feiten. Vraagt rijst derhalve of in casu verweerder in redelijkheid een belangenafweging doorvoerde tussen de op het spel staande belangen en hierbij het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalde in zijn rechtspraak enkele richtinggevende criteria om te beoordelen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in zaken betreffende vreemdelingen die omwille van redenen van openbare orde worden uitgewezen (EHRM 2 augustus 2001, Boulif t. Zwitserland; EHRM 5 juli 2005, Üner t. Nederland). Niettegenstaande deze rechtspraak veelal betrekking heeft op vreemdelingen die sinds de geboorte of sinds zeer jonge leeftijd verblijfsrechtig zijn in een bepaalde Staat – daar waar verzoeker slechts gedurende korte tijd legaal in België heeft verbleven – zijn deze criteria nuttig voor de beoordeling van het thans voorliggende geval. Buiten de criteria die betrekking hebben op een gezinsleven in België – waarvan niet is betwist dat dit in casu niet voorhanden is – betreffen de vooropgestelde criteria:

- de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten;
- de duur van het verblijf van een verzoekende partij in de Verdragsluitende Staat waaruit zij dreigt te worden verwijderd;
- de tijd die is verlopen sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten en het gedrag van de verzoekende partij tijdens deze periode;
- de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en deze met het land van bestemming.

Wat de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten betreft, kan worden volstaan met erop te wijzen dat verzoeker in wezen niet betwist dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstig, actueel en reëel gevaar te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker maakte zich veelvuldig schuldig aan ernstige feiten van diefstal, vaak met geweld of bedreiging of andere verzwarende omstandigheden. De bij de veelvuldige veroordelingen opgelegde strafmaten getuigen ook van de ernst van de feiten. Ook de commissie van advies voor vreemdelingen stelde dat verzoeker onmiskenbaar een ernstige aanslag op de openbare orde heeft gepleegd en dat er nog steeds een gevaar voor de openbare orde is. Verzoeker betwist als dusdanig ook niet dat hij uit persoonlijk geldgewin de fysieke en psychische integriteit van anderen heeft aangetast. Verzoeker trok geen lering uit eerdere veroordelingen.

Verzoeker heeft sinds zijn laatste veroordeling in België in de gevangenis verbleven. Enige verbetering in het gedrag van verzoeker kan aldus niet worden vastgesteld. Er werd verder ook reeds vastgesteld dat verzoeker recidiveerde. In wezen betwist verzoeker ook niet dat hij actueel nog steeds een reëel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Wat de duur van het verblijf in België betreft en de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met België en deze met het land van herkomst Tsjechië, merkt de Raad verder op dat – zoals ook reeds, minstens impliciet, wordt aangegeven in het bestreden besluit – verzoeker een eerste maal in België toekwam met zijn ouders in 1999, op achtjarige leeftijd. Het door hem gestelde dat hij sinds zijn achtste niet meer in Tsjechië heeft gewoond, strookt daarentegen niet met de gegevens zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Daaruit blijkt zo dat verzoeker in de periode van 24 september 2002 tot 13 februari 2005 wel degelijk is teruggekeerd naar Tsjechië. Niettegenstaande de vaststelling door de commissie van advies voor vreemdelingen dat niet blijkt dat verzoeker erin geslaagd is om een stabiel leven in België op te bouwen, betwist verzoeker op zich niet dat – ten gevolge van de lange duur van het verblijf in België – kan worden aangenomen dat verzoeker sociale banden in België heeft ontwikkeld. Hij is evenwel van mening dat deze niet kunnen opwegen tegen het actuele, reële en ernstige gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Hierbij wordt ook aangegeven dat verzoeker tussen 18 juni 2008 tot 25 juni 2010 tijdelijk was gemachtigd om in België te verblijven, doch deze verblijfsmachtiging niet verder werd verlengd nu verzoeker de voorwaarden gesteld aan het verblijf niet naleefde. Door louter te wijzen op zijn lange verblijfsduur in België, toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering op zich niet aan. Wat de vraag betreft in welke mate verzoeker nog banden heeft met het land van herkomst, stelt verzoeker vast dat verzoeker nog familie heeft in Tsjechië. In de mate dat verzoeker betwist nog familie te hebben in Tsjechië herhaalt de Raad dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering dat dit niet langer het geval zou zijn, zonder in dit verband enig begin van bewijs of enige concrete, aannemelijke uiteenzetting te verstrekken, te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk nog broers en/of zussen van zijn ouders in Tsjechië verblijven. Zelfs indien verzoeker geen contact meer heeft met zijn familieleden in Tsjechië blijkt niet dat hij dan niet opnieuw contact met hen kan opnemen of dat hij niet kan terugvallen op deze familieleden. Evenmin blijkt dat verzoeker – die intussen 24 jaar oud is – in Tsjechië niet in zijn eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien en zijn leven aldaar niet verder opnieuw zal kunnen uitbouwen. Er blijkt niet dat hij op zich aangewezen is op de nabijheid van familieleden om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de ouders van verzoeker evenmin verblijfsrechtig zijn in België, waardoor kan worden aangenomen dat zij indien

gewenst kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Nu verzoeker tot zijn achtste levensjaar en ook tussen zijn tiende en dertiende levensjaar in Tsjechië heeft verbleven kan verder worden aangenomen dat hij een zekere vertrouwdheid heeft met de taal, de cultuur en de gewoonten van zijn herkomstland, die hem in staat kunnen stellen zijn leven verder uit te bouwen in dit land. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Verzoeker was ook enkel gedurende een beperkte periode gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België en betwist niet dat het feit dat deze verblijfsmachtiging niet verder werd verlengd het gevolg is van zijn eigen nalaten te voldoen aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd waar hij de openbare orde zwaarder laat doorwegen dan verzoekers sociale banden met België die zeer vaag blijven. Het gegeven dat verzoeker op minderjarige leeftijd naar België is gekomen, vermag aan het voorgaande nog geen afbreuk te doen.

In zoverre verzoeker andermaal wijst op medische problemen, wordt herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gezondheidsproblemen heeft die van aard zijn dat deze zich kunnen verzetten tegen de thans bestreden maatregel.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder kennelijk onredelijk handelde of het evenredigheidsbeginsel miskende door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“1. Verzoeker wenst tevens op te merken dat verwerende partij (minstens) meer drie jaar heeft gewacht om verzoeker voor de commissie van advies van vreemdelingen te brengen daar waar zijn veroordelingen dateren uit 2010, 2011 of 2012 en verzoeker reeds langere tijd in de gevangenis zit.

2. Als verzoeker – zoals ze thans stelt in haar beslissing – van oordeel is dat verzoeker een ernstig actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde dan rijst de vraag waarom verzoeker niet veel eerder het voorwerp uitmaakte van een procedure tot uitzetting?

Bovendien stelt verzoeker zich de vraag of verweester zich niet in de plaats van een strafuitvoeringsrechtbank stelt om te gaan bepalen dat verzoeker een ernstig, actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde daar waar verweester geen enkel stuk heeft die een actuele schets geeft van de persoon(lijkheid) van verzoeker hetgeen zou vereisen dat bijvoorbeeld minstens een verslag van de psychosociale dienst van de gevangenis zou worden gehanteerd.

Was dit trouwens gedaan, dan kon meteen vastgesteld worden dat verzoeker bijzonder ernstige psychische problemen heeft.

3. Verzoeker is van oordeel dat het totaal niet redelijk is (en dus een schending van het redelijkheidsbeginsel inhoudt) en dat bijgevolg het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. [...]”

2.4.2. De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Verzoeker wijst erop dat verweerder tot minstens drie jaar na zijn laatste veroordeling heeft gewacht om hem voor de commissie van advies voor vreemdelingen te brengen en stelt zich de vraag waarom verweerder niet eerder de procedure tot uitzetting opstartte als hij van oordeel is dat hij een ernstig actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Dit betoog, waarbij verzoeker nalaat in te gaan op de werkelijke motieven die verweerder weerhoudt om te besluiten tot een ernstig actueel en reëel gevaar voor de openbare orde, vermag evenwel nog niet aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot dit besluit is gekomen.

Waar verweerder een beoordeling maakt van het ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht te vormen, om te beoordelen in welke mate de uitzetting van verzoeker zich opdringt ter vrijwaring van de openbare orde, blijkt verder ook niet dat hij zich in de plaats stelt van de strafuitvoeringsrechtbanken. Er dient te worden aangenomen dat de wetgever, gelet op de artikelen 20 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verweerder dergelijke bevoegdheid heeft toegekend.

Verzoeker geeft ten slotte nog aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder tot zijn beoordeling komt zonder dat hij in het bezit is van enige actuele schets over zijn persoonlijkheid en zonder minstens een verslag op te vragen van de psychosociale dienst van de gevangenis. Hij stelt dat verweerder aldus had kunnen vaststellen dat hij ernstige psychische problemen heeft. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker aldus andermaal geen concrete elementen aanbrengt die de Raad toelaten vast te stellen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving of dat deze redenen van openbare orde zwaarder doorwegen dan verzoekers persoonlijke belangen. Hij brengt geen concrete elementen aan die van aard zijn afbreuk te doen aan de gemaakte beoordeling. Er blijkt verder op zeer duidelijke wijze dat verweerder zich niet louter heeft gesteund op het voorhanden zijn van strafrechtelijke veroordelingen, doch wel degelijk ook het persoonlijke gedrag van verzoeker en de concrete gepleegde feiten als uitgangspunt heeft genomen. Wat de ingeroepen psychische problemen betreft, wordt verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen, waarbij hierop reeds uitvoerig werd ingegaan.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS